

הסנאי האמיץ והנועז

כתב קית שאוו. צייר דיק סטרנדברג

חורשת מילר אינה גדולה ולא ניתן לקרוא לה יער. אך היא אוסף יפה של עצים, אלונים וברושים ולבנה ואורן. עץ אגוז גבוה מתנוסס במרכז וממנו ניתן לראות את המישור הירוק שבסביבה.

"החיות שכאן" סיפר סבא מילר "קוראים לו 'יער קצה הנחל'. וסבא מילר יודע את הדברים האלה היטב. הוא חקר אותם כל חייו. סבא מילר יכול לספר סיפורים רבים על יער קצה הנחל.

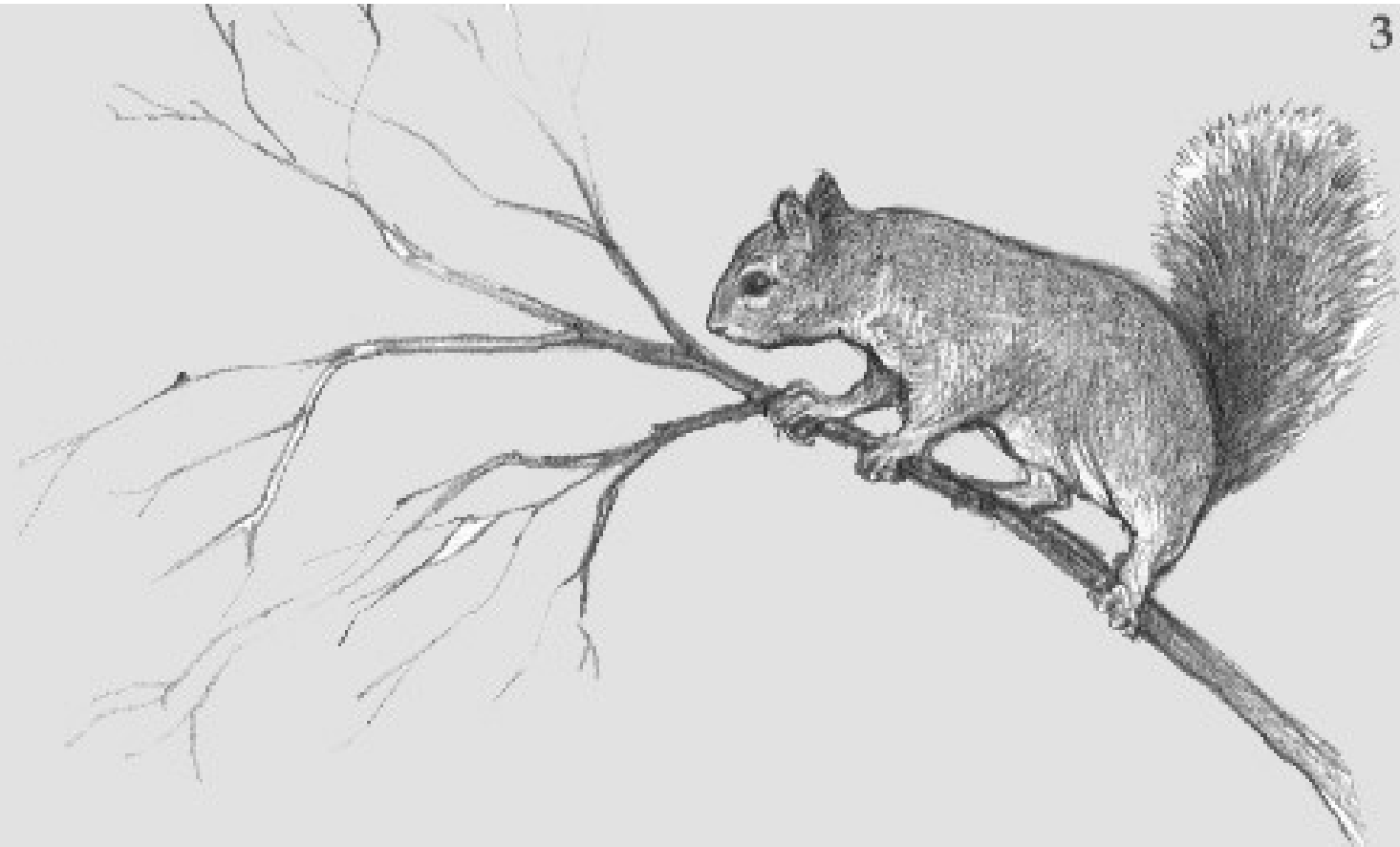
מקגרגור היה זקן שבט הסנאים
האדומים. הוא ידע את כל
האגדות שלהם. הוא סיפר את
סיפוריהם. כל הסנאים בחורשה
אהבו לשמוע את הסיפורים.
באותו יום יפה שני סנאים היו
בחברתו של מקגרגור, תאומי עץ
האורן צ'יפר וסמיג'ין.

"אנא, ספר לנו סיפור" ביקש
סמיג'ן.
"בבקשה" הוסיף צ'יפר.
"בקשה, בקשה, בקשה" הם קראו
במקהלה.

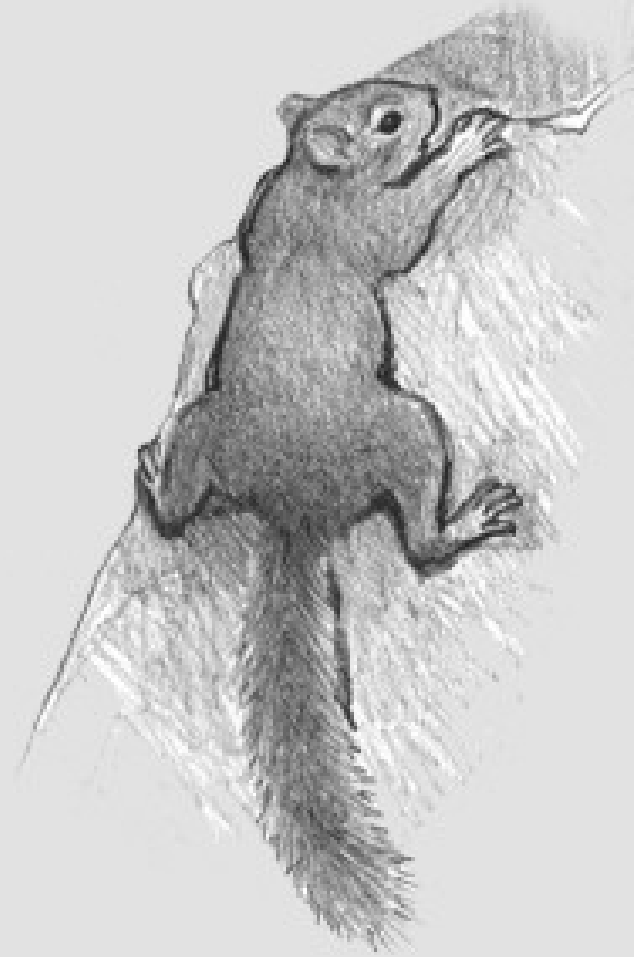
מקגרגור התחייך. "טוב, טוב!"
אמר "האם סיפרתי לכם כבר על
הסנאי הקטן, האמיץ והנועז?"
"לא, אדוני" ענו התאומים בצפייה.
"טוב" התחיל מקגרגור "ובכן היה
פעם סנאי נועז מאוד ואמיץ..

הוא אהב הרפתקאות וריגוש. הוא טיפס על העצים הגבוהים ביותר, הוא בדק את המערות וחורים החשוכים ביותר, הוא פילס את דרכו דרך השיחים הסבוכים ביותר ועלה על הסלעים הגבוהים ביותר.

בסוף לא נשאר לו כלל מקום להרפתקאות
חדשות והסנאי האמיץ והנועז התחיל
להשתעמם.
"ומה עשה אז?" שאל צ'יפר.
"ובכן, יום אחד" המשיך מקגרגור "הוא ישב
והביט על סנאים לא-אמיצים ולא-נועזים
שהתעסקו בעבודה היום-יומית שלהם
ואספו אגוזים.
'מה אוכל לעשות' שאל את עצמו. 'כבר היו
לי כל ההרפתקאות שרק יכולתי לחשוב
עליהן!'

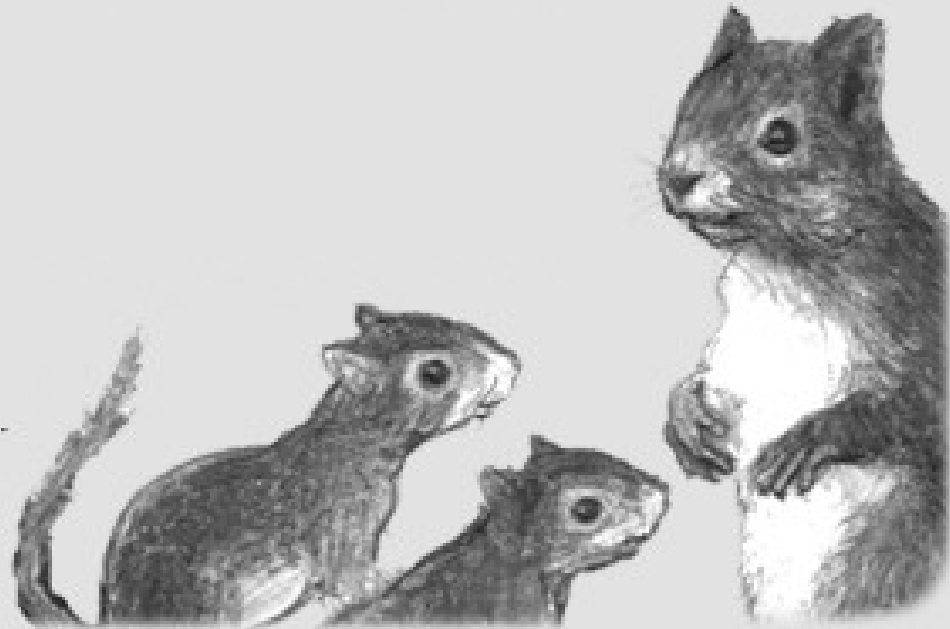
באותו ערב, בדיוק כשהשמש נראתה כאילו
היא נחה על הגבעה הקרובה, ישב הסנאי
הנועז והאמיץ על עץ בקצה החורשה והביט
על המישור הירוק, מכוסה עשב, אותו אנו
קוראים אחו.

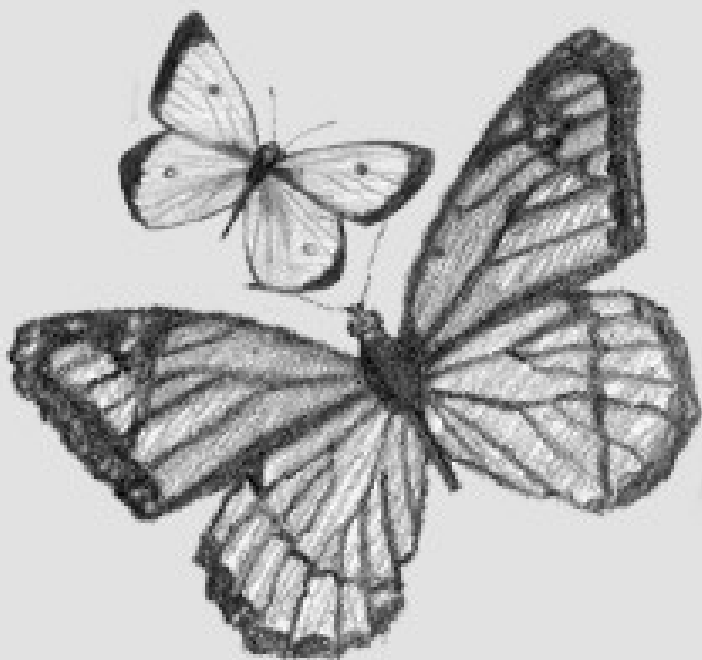
'אם ארגיש בסיכון כשאהיה באחו' אמר
לעצמו 'לא יהיו שם עצים בהם אוכל
להסתר'.

אך הוא היה סנאי נועז ואמיץ מאוד ואפילו המחשבה על הסיכון לא יכלה לעצור את ההרפתקה. מוקדם בבוקר הסנאי הנועז והאמיץ עמד בקצה החורשה. הוא החליט לעזוב את הביטחון שבחורשה כדי לחיות את ההרפתקה הגדולה שבחיייו."

פיו של סמיג'ן נפערו
 בתדהמה "לבדו?" "הוא
 הלך לבדו לאחו?"
 "כן" ענה מקגרגור כשהוא
 מביט ישר בעיניו של סמיג'ן
 "הוא הלך לאחו לבדו
 לגמרי."
 "אני.. אני הייתי מפחד"
 גמגם צ'יפר.

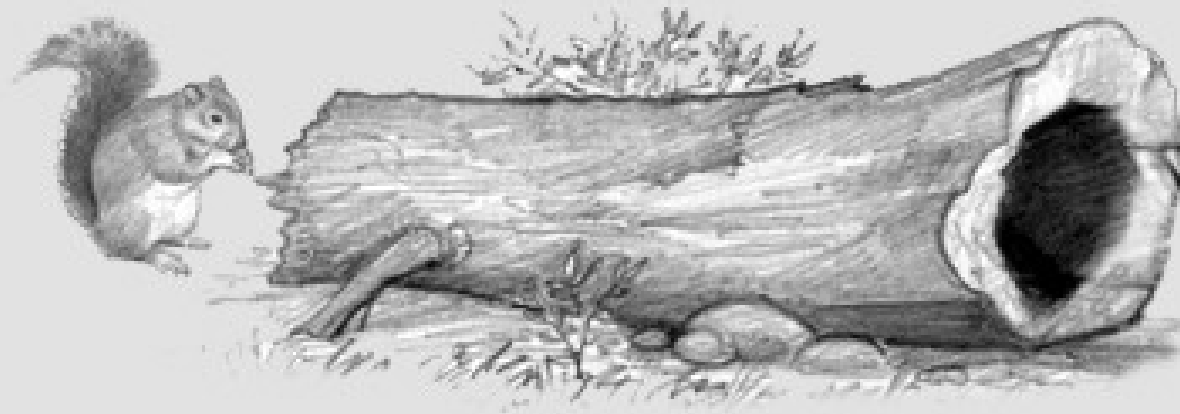

"נכון" המשיך הסנאי האדום "לבו דפק בהתרגשות כשהוא נכנס לעשב הגבוה של האחו. אך תוך זמן קצר הוא התחיל ליהנות ממשחק בשמש, בשדה רחב ידיים, עם פרחים צהובים ולבנים וסגולים.

הוא רדף אחרי חגבים, הוא עקב אחרי פרפרים ושפיריות. הוא אפילו מעד כשדרך על גזע עץ חלול המוסתר בעשב הגבוה. הוא הביט לתוך המנהרה הארוכה וחשוכה. 'אני חייב לזחול דרכה' הוא אמר לעצמו."

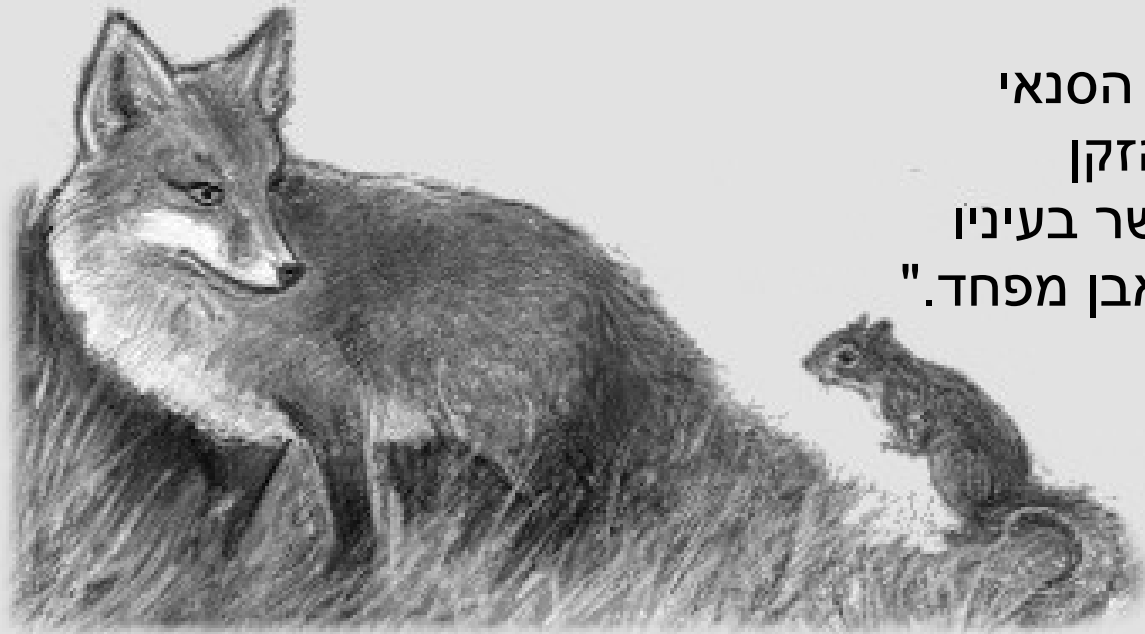

"אני אוהב לזחול דרך גזעים חלולים" אמר באומץ אחד התאומים.
"גם אני" אמר השני.
"וכך עשיתי גם אני, לפני שזקנתי והשמנתי" צחק מקגרגור "ראו, הפתח של הגזע היה רחב אך כשהוא זחל דרכו החלל נעשה צר יותר ויותר והוא בקושי הצליח לעבור.
'אך איזה הרפתקה נפלאה' אמר אחרי שהצליח בסוף להיחלץ בקצה השני.

השמש עלתה בשמיים והסנאי האמיץ והנועז עבר הרפתקה אחרי הרפתקה. אך אפילו הסנאים האמיצים והנועזים ביותר נעשים רעבים עם הזמן. לכן הסנאי שלנו החליט לחזור לחורשה ולחפש מה לאכול. ובדיוק אז. " מקגרגור הפסיק לרגע "שועל זחל בתוך הדשא הגבוה".

"אוי!" קרא סמיג'ן.
 "מה עשה השועל לסנאי האמיץ
 והנועז?" שאל צ'יפר.
 "הוא הביט ארוכות על הסנאי
 הקטן" ענה מקגרגור הזקן
 "והסנאי הקטן הביט ישר בעיניו
 של השועל וכאילו התאבן מפחד."

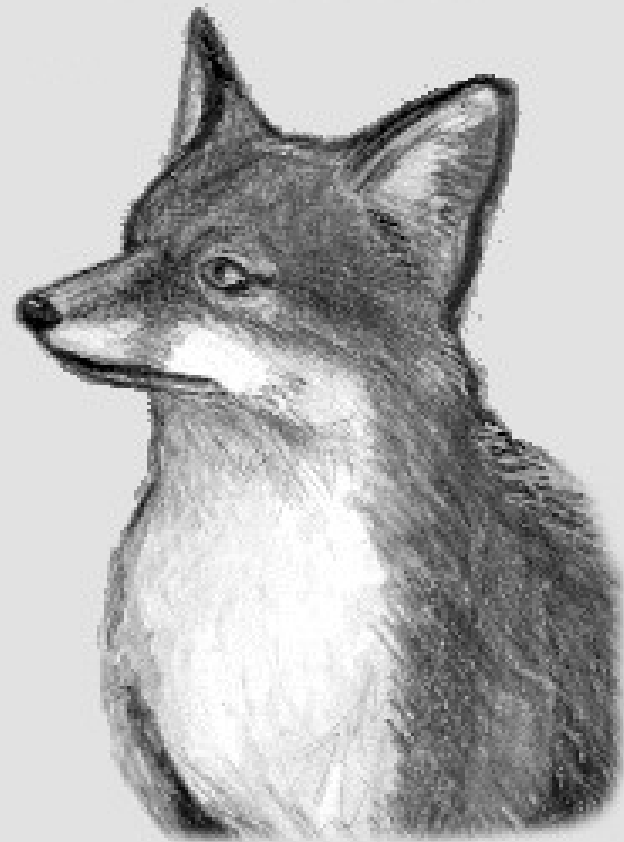
'אל פחד' לחש השועל 'באתי רק
 להזמין אותך לארוחה'.
 הסנאי הקטן לא הרגיש את עצמו
 נועז ואמיץ יותר" סיפר הזקן "הוא
 ממש קפא תחת מבטו כמכשף של
 השועל.
 'בוא איתי, ידידי ואכין תבשיל.
 ארתיח מים' חייך השועל 'ואז
 אבשל אותך'.

השועל נע לאט, לאט
 לכוון הסנאי, ולא עזב
 את מבטו מהארוחה
 שלו."

"אבל הוא היה אמיץ ונועז" אמר סמיג'ן.
 מק גרגור נענע בראשו "לפעמים לא מספיק להיות אמיץ ונועז. לפעמים
 צריך גם קצת מזל" אמר.

"כי בדיוק באותו הרגע עבר
 פרפר קטן ביניהם ופרפור
 כנפיו ניתק לרגע את מבטו
 של הסנאי מעיניו של
 השועל ושבר את הכישוף.

הסנאי הקטן קפץ ימינה בכוון החורשה הבטוחה. אך השועל היה מהיר, מהיר מאוד. הוא קפץ שמאלה וחסם את דרכו של הסנאי.

'מה לעשות, מה לעשות?' שאל את עצמו הסנאי המפוחד. 'הגזע החלול' הוא נזכר 'אם רק אוכל להגיע לגזע החלול שמצאתי בעשב!'

הוא התחיל לרוץ ימינה ושמאלה בזיגזג, ממש לפני אפו של השועל, עד שמצא את הגזע. הוא זחל לתוכו כשהשועל ממש אחריו. והחלל בגזע נעשה קטן יותר ויותר עד ש ..

' אוף!!!' קרא השועל כשנתקע בתוך החלל הצר 'סידרת אותי!'"

"הידד!" קראו התאומים.
"כשהסנאי יצא מהצד השני של
הגזע הוא לא הביט אחורה.
השועל זעק 'סידרת אותי',
סידרת, סנאי קטן. הגזע קטן מדי
כדי שאוכל לעבור דרכו ועכשיו
אני תקוע כאן!"
הסנאי הקטן לא חדל לרוץ עד
שהגיע אל העץ הראשון של
החורשה. אז טיפס גבוה לצמרת,
בין הענפים מלאי עלים, שם,
איפה שהשועל לא יכול היה
להשיג אותו.

ואז קרה דבר משעשע.. "
"מה קרה?" שאלו התאומים.
"הוא התחיל לצחוק!"
צ'יפר לא רצה להאמין "לצחוק?" אמר.
"למה שיצחק?" שאל סמיג'ן.
"איכם מבינים?" שאל הסנאי האדום.
התאומים נענעו את ראשם לשלילה.

"כשהיה כבר בטוח
בין ענפי העץ הוא
הרגיש את עצמו שוב
מאוד אמיץ ומאוד
נועז."

